

Ἐκστάσεις τοῦ Φιλήμονος,
Δημάρχου πολυτλήμονος.

... ἐμπρός μου σχέδια εὐρίσκονται σπουδαία,
δὲν μ' ἀφίνουν εἰς αὐτὰ νὰ δώσω τέλος πέρας,
αὐτολοῦν τὰς ὥρας μου ζητήματα χυδαία
ὅλοι πάνε κι' ἔρχονται δι' ὅλης τῆς ἡμέρας.
ἄνθρωποι, τὸ κατάβρεγμα καὶ ἡ Χελιδονοῦ
ἐξεκούφαναν ταυτιὰ, μοῦ ἤπρηκε τὸν νοῦ.

ὅ! γρανίτου δείγματα... νά! καὶ πλακίτου κρᾶμα...
ὅ! καὶ χῶμα κόκκινον καὶ πράσινον συνάμα.
ὅ! καὶ ἄλλα χῶματα παντοδαπῶν χρωμάτων,
ὅ! ξύλα καὶ δακτύλιθοι παντοδαπῶν σχημάτων.
ὅ! τὸνα σύστημα κι' εὐθύς τὸ ἄλλο πᾶνω
ὅ! ἀπέπτομαι νυχθημερὸν τί διάβολο νὰ κάνω.

ὅ! τοὺς δρόμους ἔξαφνα τοὺς στρώσω μὲ γρανίτην
ὅ! εἰποῦν πῶς ἔπρεπε νὰ βάλω τὸν πλακίτην,
ὅ! ἂν μὲ ξύλα ἐκ δρυὸς τοὺς στρώσω ἢ μὲ χῶμα,
ὅ! γράφουν πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ βιασθῶ ἀκόμα,
ὅ! ἂν δὲν στρωθοῦν μὲ τίποτε καὶ ὅπως εἶναι μείνουν,
ὅ! τὰ πολλὰ τῶν σχέδια κουνουσι θὰ μοῦ γίνουιν.

Ὅπως κι' ἂν κάμω δὲν ἔμπορῶ νὰ τοὺς εὐχαριστήσω
καὶ μὲ αὐτὰ τὰ σχέδια κοντεύω νὰ σκοτίσω.

Πληξιν αισθάνομαι πολλὴν ἐδῶ ἐπὶ τοῦ στήθους,
μὲ κυνηγοῦν φαντάσματα μὲ χῶματα καὶ λίθους,
καὶ ὅλ' αὐτὰ τὰ χῶματα, τὰ τοῦδρα καὶ οἱ λίθοι
ὡς Ἐφιάλται κάθηνται 'στ' ἀνήσυχά μου στήθη.

(Ἐνῶ τοιαῦτα ὁμιλεῖ ἐπάνωθεν τοῦ πίπτει
σωρὸς κεράμων καὶ πετρῶν μὲ κίτρινόν τι χῶμα,
ὁ δὲ Φιλήμων ἔξαφνα ὀλίγον ἀνακύπτει
καὶ βλέπει πρὸς τὴν ὄροφὴν μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα.)

Ἴδού! Ἴδού!... σωρὸς πετρῶν κατηλθεν ἐκ τῶν ἄνω...
ὀλιγγιῶ, καρθηρῶ, καὶ πᾶσαν σκέψιν χάνω.
Τίς Σύμβουλος Δημοτικὸς, τίς δικίμων κι' Ἐριννὸς
ἐπάνωθεν μου ἔρριψε τῶν λίθων τὸν σωρὸν;...
ἀλλὰ δὲν ἀποκρίνεται, δὲν φαίνεται κανεὶς,
κι' ἐγὼ ἀδίκως σπαταλῶ πολύτιμον καιρὸν.

Τίς κρύπτεται 'στὴν ὄροφὴν;... δὲν ἀπαντᾷ κανένας,
κι' ἐγὼ κυττάζω 'στὰ ψηλά μὲ τρίχας ὀρθωμένας.

Μήπως 'στὴν στέγην κρύπτεσαι σὺ, φίλε Ζαχαρία ;
μὴ ὁ Βουρνάζος εἶν' ἐκεῖ κι' ὁ Λάμπρος ὁ Μιχάλης ;...
ἀφήσετε παρακαλῶ τὰ χωρατὰ τὰ κρύα,
κι' ἔλατε νὰ μὲ σώσετε ἐκ τῶσδε παραζάλης.

Ἔχω πολλὴν διάθεσιν νὰ σᾶς ὑποχρεώσω...
μὲ ποῖον εἶδος θέλετε τοὺς δρόμους νὰ σᾶς στρώσω ;
Ἄς λύσωμεν τὸ ζήτημα τὸ τόσον κατεπειγόν,
θ' ἀκούσω κάθε σχέδιον καὶ τούτου καὶ τοῦ ἄλλου,
ἀλλ' ἔμως σᾶς παρακαλῶ ἀφήτε με ὀλίγον
νὰ κάμω κήπους κρεμαστοὺς καὶ πύργους ἐκ κρυστάλλου.

Ἀφήσετε νὰ ἐργασθῶ, ἀλλέως σᾶς οἰκτείρω...
Ἰδοὺ ! ἰδοὺ ! κυττάξετε τί θαυμασταὶ πλατεῖαι !...
ἰδοὺ καὶ εὐρητήρια μὲ πικροδάφνας γύρω...
ἰδοὺ κι' ἀναβρυτήρια καὶ πλούσιαι φυτεῖαι.
Ἰδοὺ ἐνδαιτυμῆματα τερπνὰ τῶν πολιτῶν,
ἰδοὺ καὶ σιδηρόδρομος εἰς τὸν Λυκαθητὴν.

Ἀρώματα μεθυστικὰ ποτίζουσι τὸν ἀέρα...
ἰδοὺ τῆς Σεμιράμιδος οἱ κήποι παραπέρα,
καὶ πυραμίδες ὑψηλαὶ καθὼς καὶ θελίσκοι...
Ἄ ! ὅ,τι θέλει ὁ καθεὶς ἐξῶ θὰ τὸ εὕρισκῃ.
Καὶ ὅλ' αὐτὰ τὰ θαυμαστὰ θὰ εἶχαν γίνεαι τώρα,
ἀλλὰ ἡ στρώσις τῶν ὁδῶν μοῦ ἔκτισε τὴν φέρα.

Ἐὰν αὐτὸ τὸ ζήτημα 'στὸν τάπητα δὲν ἦτον,
ἡ πόλις θὰ ἐγένετο Παράδεισος Χαρίτων.
Μακρὰν μου σεῖς, ὦ Σύμβουλοι, τοῦ Δῆμου ὀλετήρες,
μακρὰν καὶ σεῖς ἀόρατοι τῶν Ἐριννύων χεῖρες,
ποῦ ἀνωθέν μου ρίπτετε σωρεῖς πετρῶν καὶ ἄμμου,
καὶ μένουσι ἀνεκτέλεστα τὰ τόσα σχέδιά μου.

(Ἐνῶ τοιαῦτα ἔμιλει ὁ Δήμαρχος μὲ τρόπον
πλακίτης πίπτει ἀνωθεν καὶ τὸν κτυπᾷ 'στὸν ὦμον.)

Δοιπὸν ἀκέμη, Ἐριννύς, τὸν Δήμαρχον κτυπᾶτε ;
κατὰ κοράκων ἔρρετε, 'στὸ διάβολο νὰ πᾶτε.
Δοιπὸν νὰ μὲ σκοτώσετε ζητεῖτε καὶ καλὰ ;...

(Γρανίτης εἰς τὸν Δήμαρχον βαρὺς κατακυλᾷ.)

Νά ! καὶ γρανίτης ἔπεσε...πετρῶν κυττάζω λόφους...

(Πέφτουν δηρὸ τοῦδρα ἔξαφνα καὶ τὸν κτυποῦν 'στοὺς γόφους.)

Ἦ ! ποῦ νὰ φύγω νὰ σωθῶ ;.. μὲ κυνηγοῦν νεκροί...
λίθοι βαρεῖς κατακυλοῦν ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς...
ἀλλὰ ἰδοὺ κι' ὁ Γέροντας μὲ βλέπει ἀντικρὺ
καὶ μοῦ προσφέρει γελαστὸς νερὸ Χελιδονοῦς.
Καὶ πλέουσι μέσα βάτραχοι καὶ ποντικοὶ καὶ ἄλλα
χερσαῖα καὶ ἀμφίβια, μικρὰ τε καὶ μεγάλα.

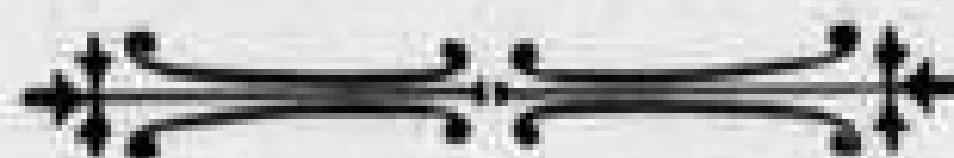
(Ἐνῶ ριγῶν ὁ Δήμαρχος πρὸς τᾶλλο μέρος στρέφει
τὴν κουκουλόναυον χῶματα καὶ μαύρης σκόνης νέφη.)

Ἦ ! ποῦ νὰ φύγω νὰ σωθῶ ;.. μοῦ 'στράβωσαν τὰ μάτια...
ἐντὸς νεφῶν κοινορτοῦ τὸ σύμπαν θεωρῶ...
μὰ νά ! ὁ κόσμος ἔρχεται μὲ στάμναις καὶ κανάτια
καὶ τὸ σκυρτοῦκο μοῦ τραβᾷ καὶ μοῦ ζητεῖ νερό.
Ἦ ! ποῦ νὰ φύγω νὰ σωθῶ ;... δὲν ξέρουν τί γυρεύουν...
ζητοῦν νερὸ οἱ ἐκλογεῖς καὶ ὕστερα τὸ κλέβουν.

Ἄς τρέξῃ 'στὰς Δεξαμενὰς ἢ χωροφυλακὴ
καὶ ἄς σουλλάβῃ τὸ νερὸ ποῦ φεύγει ἀπ' ἐκεῖ.
Μὰ νά ! κι' ἀρχαῖα φρέατα εὐρέθησαν 'στοὺς Στόλους
καὶ θὰ χορτάσω μὲ νερὸ καὶ τοὺς ἐχθροὺς καὶ φίλους,
καὶ θὰ γεμίσουν λάγνηνοι καὶ πίθοι καὶ κανάτια,
ἀλλ' ἄφετέ με πρὸς Θεοῦ νὰ κάμω τὰ παλάτια.

Ἦ ὕδατα Χελιδονοῦς καὶ τῶν χειμάρρων κοῖται,
ὦ νέφη σκόνης μελανῆς, γρανίται καὶ πλακίται,
μὴν ἔρχεσθε ὀπίσω μου... δὲν εἰμπορῶ ν' ἀνθέξω...
θὰ φύγω... θὰ παραιτηθῶ... εἰς τὰ βουνὰ θὰ τρέξω.

(Ἐνῶ αὐτὰ ὁ Δήμαρχος φωνάζει ἔμμανῆς
πυρίτης λίθος τὸν κτυπᾷ καὶ πίπτ' ἡμιθανῆς.)

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ νέος Ἀργυρόπουλος τοῦπίκλῃν Φιλοποίμην,
σπουδάσας τὴν Ιατρικὴν καὶ πᾶσαν ἐπιστήμην,
ἐτάχθη 'στὴν Ἀσκληπιῶν τὴν ἔνδοξον χορείαν,
καὶ ἦδη ἀσθενήσατε μὲ πρώτην εὐκαιρίαν.
Καὶ σὺ, γυατρὲ περίφημε καὶ ζηλευτὸ ἀγόρι,
προσπάθει δλους ἀσθενεῖς νὰ κάνῃς μὲ τὸ ζόρι.

Παντελῆς ὁ Μαθαρίκος ὁ τῆς Χωροφυλακῆς
ἐξεφύτρωσε προλύτης καὶ αὐτὸς τῆς Νομικῆς.
Κι' ὁ Ρωμηὸς δὲν ξέρει τώρα τί ἐπαίλους νὰ εἰπῇ
καὶ γι' αὐτὴν τοῦ Μαθαρίκου τὴν μεγάλην προκοπήν,
κι' ἀφοῦ τώρα θὰ δουλεύῃ μὲ τὸ πένα καὶ τὸ πάλαι
τοῦ ἀξίζουσε γαλόγια πηδ πολλὰ καὶ πηδ μεγάλα.

Νοικιᾶζεται τοῦ Νοταρᾶ τὸ σπῆτι τὸ γνωστὸ,
εἰς δλα τοῦ εὐρύχωρο, εἰς δλα τοῦ σωστό,
ποῦ εἶχε τὴν τιμὴν νὰ 'δῇ πολλοὺς ἐκ τῶν ἐν τέλει
καὶ ἦτο τοῦ Πολιτικοῦ Συλλόγου ἡ κυψέλη,
καὶ ρήτορες ἠκούσθησαν καὶ λόγοι περισσοί,
καὶ 'στὴν Χρυσοσπηλιώτισσα εὕρισκεται καρσί.
Κι' ὅποιος ζητεῖ ἀρχοντικὸ καὶ σπῆτι μιὰ φορά,
ἄς τρέξῃ γρήγορα γι' αὐτὸ νὰ 'δρῇ τὸν Νοταρᾶ.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέθη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ζύδη, — δηρὸ 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.